

#samfundssind

Imens coronakrisen raser, holder jeg de økonomiske hjul i gang; jeg webshopper som aldrig før. Jeg foretager dagligvarerindkøb over nettet og får dem leveret til dørs. Jeg ser beundringsværdigt på dagligvarerne, som ligger splattet ud på mit dørtrin i fem gennemsigtige poser. Jeg har været vaks ved havelågen. Jeg når akkurat at bestille varerne, inden Danmark lukker ned. Imens hamstrer resten af Danmark toiletpapir ude i butikkerne. Det morer mig. Indtil hjemmesiden, som leverer mine dagligvarer, overbelastes og går ned. Da siden åbner op igen, er alle leveringer booket to uger frem.

Da Danmark lukker ned, gør jeg mig umage for ikke at handle i butikker. Det begejstrer derfor mit karantænehjerte, at [nemlig.com](https://www.nemlig.com) forstå at kapitalisere på krisen. Endelig udvider de ruten til Nordsjælland, tænker jeg. Og servicen er i top. Jeg er næsten imponeret. Jeg bestiller og modtager varerne inden for tolv timer. Chaufføren banker på døren og forsvinder hurtigt igen. Han ønsker mig en god dag med accent, og løber ud af min have. Jeg når ikke at få sat ansigt på. Som bonus får jeg en gratis plade Marabou og en stor pakke tampax.

Som så mange andre, er jeg den 11. marts sendt hjem. Jeg arbejder hjemmefra og gør en dyd ud af ikke at gå udenfor en dør. Til tider går jeg en tur i skoven eller ned til stranden, men der er ofte overrendt af mennesker. Især hvis det er godt vejr. Jeg vælger at blive hjemme.

Udover Netflix og arbejde, bruger jeg tid på nettet. Jeg køber vitaminpiller, helseprodukter og planlægger mine næste sommeroutfits. Jeg surfer samtlige sider tynde; Zara, HM, Other Stories, Pieces, Zalando, Boozt, Filippa K, Celina, Rouje. Jeg køber sommerkjoler, sko, badedragter, selvom sommerferien sandsynligvis vil blive afholdt i egen have. Det havde jeg egentlig allerede besluttet mig for under modeugen i starten af februar. Jeg var ude at spise med en veninde, som er sygeplejerske på orlov. Jeg fortalte hende, at jeg ikke ville rejse i år på grund af coronavirus. Hun syntes, jeg var hysterisk. Det gode ved krisen er, at mange ting er til at finde på udsalg. Lige på nær mine Celine cowboybukser til 4.000 kr., Chanel sling backs, eller Stella ballerina sko fra Rouje. De var heller ikke

på udsalg. Sidstnævnte er endnu ikke afsendt, da Frankrig tager mange hygiejniske hensyn. Indtil videre har jeg ventet i fjorten dage.

Inden coronakrisen indtager Danmark og resten af verden, pendler jeg dagligt fra Nordsjælland til København. Jeg har blandt andet pendlet under hedeølgen i 2018. Tog og luft står stille. Det husker jeg. Ingen aircondition. Vejret trækkes med besvær. Det er som at være i Thailand bare uden airconditioning. Jeg og flere andre vifter med det månedlige DSB-blad for at få luft. Der går ikke mange dage, før vi smider hæmningerne. Flere af os medbringer rigtige vifter. Jeg har min store lyserøde vifte med i tasken, som jeg købte på et marked i Thailand. Vi er flere, som vifter i et væk og gør varm luft kold. I den periode er der ingen der ser skævt til os. Det ville de nok i dag.

Under hedeølgen kører togene af uransagelige årsager meget langsomt. Det er en dårlig cocktail; hedeølge, forsinkelser og hverken luft eller fremdrift. Det sker ofte, at togene må stoppe mellem to stationer, sommetider i 10 minutter, 15 minutter, 20 minutter. Ingen luft. Lokomotivføreren forklarer, at han ikke har tilladelse til at køre ind på næstkommende station og må afvente signal. Når toget stopper mellem to stationer, kan man ikke stige af. Man må sidde i en overophedet togkupe, vifte med viften og håbe på, at man ikke bliver dårlig og besvimer.

Som pendlere har vi før coronakrisen været nødtvungne til udvise et særligt samfundssind. Vi har måttet udvise overbærenhed med vores medpassagerer, når der uhæmmet hostes ud i æteren. Under hedeølger, aflysninger, forsinkelser, strejker, sporarbejde og forlænget rejsetid. Dette samfundssind har dikteret, at man som regel bliver siddende på sin plads. Også selvom sidemanden hoster, harker, snorter, har influenza eller taler højt i telefon. Hvis man bliver smittet, er det jo fordi man ikke har et stærkt nok immunsystem. Så man må jo ikke være hysterisk. Man må udholde. Man må sidde stoisk og kikke ud luften. Der skal jo være plads til alle. Især når det er en forsvarsløs ældre person, som hoster i et væk og måske bare har kol. Eller en teenager, der mangler impuls kontrol og endnu ikke har udviklet sine frontallapper; de kan jo ikke gøre for det, tænker man. Andre hører intet. Hverken hosten, harken eller telefonsamtaler. De hører høj musik, og lukker andre ude. De tror, at de er alene, men vi andre lytter med. Jeg har rykket mig en enkelt gang eller to.

I myldretid må man rykke en balle. Der skal jo være plads til alle. Der er rift om vinduespladserne. Sæderne i DSB-toget har en mærkelig facon og ender smalt, ind mod togets midtergang. Det er meningen, at man skal kunne klemme tre personer på hvert sæde. De fleste sæder har front mod hinanden. Den, der sidder yderst og længst væk fra vinduet, har den dårligste plads. Personen må sidde med tasken på skødet, ryggen presset ind mod ryglænet og på tå for ikke at miste balancen. Således må seks mennesker, dele to sæder, i myldretid. De må være overbærende med hinanden. De må komme hinanden ved, balle mod balle, stuvet sammen, skulder mod skulder, med front mod hinanden, ansigt mod ansigt, med en meters afstand. Man forsøger at undgå direkte øjenkontakt og udviser samfundssind i hele og halve timer.

Hvad enten det er myldretid eller ej, er den uskrevne regel, at man skal forsøge at gøre togturen til en hyggelig oplevelse. Kikke ud ad vinduet. Ud at se med DSB, som man siger. Man må udnytte tiden med noget fornuftigt. Der kan derfor læses tykke krimibøger. Arbejdes på computeren. Der kan mediteres, strikkes, drikkes, spises, snakkes, skændes. Som tidligere nævnt, er der rift om vinduespladserne. Det skyldes, at det er den bedste plads. For her er der dobbeltstøtte både til skulder, ryg og røv. En lille hyggekrog. Så kan man rigtigt folde sig ud med sin biblioteksbog og sure rugbrødsfad. Eller gulerod i stillekupeen. Det er naturligvis den plads, man indtager, når man går ind i en tom togkupe. Og hvis man er den næste, der træder ind i den næsten tomme togkupe, så sætter man sig selvfølgelig ved vinduet, også selvom pladsen overfor allerede er optaget. Så kan man sætte sig tungt og demonstrativt og kræver sin plads. Man kan være stakåndet, som om man har skullet nå noget meget vigtigt; et DSB tog. Man kan også tage jakken af, hænge den op på en krog, og placere sin taske på hylden, som om man skulle på interrail, igennem Tyskland. Det hænder, at visse passagerer vælger at tage deres sko af. Det er ofte den lidt økologiske type i striketrøje. De udviser dog samfundssind og lægger en gratisavis under sokkefodderne på sædet. De fleste tørrer deres sko af i sæderne, unge som gamle. Jeg husker, at jeg i New Yorks metro engang så et interessant skilt. Det var et "du må ikke klippe negle i metroen" skilt. Det kunne DSB lære noget af.

Som regel sætter jeg mig ind i stillekupeen. Men også her er der rift om pladserne. Jeg er ikke den eneste, der søger stilheden. Mange bruger stillekupeen til at arbejde. Med store headphones, med alvorlig mine, hamrende i tastaturet. Ældre par sætter sig ind. De taler og tysser efterfølgende på

hinanden, når de ser ”du skal være stille”-skiltet. De fagter med hænder, gør tegnsprog, griner og hviske- tisker. Det morer dem at bryde reglerne.

Under epidemiens første faser er der flest smittetilfælde i København og Nordsjælland. ”Værsgo, tag ud at se med DSB. Prøv for eksempel Linje A, corona-ekspressen, København – Hillerød. ”Du kan køre med os, når tiden er vigtig, simpelthen- og hjem.”

Når jeg arbejder hjemme, får jeg ikke bevæget mig nok. Jeg skal for eksempel ikke cykle ned til stationen, eller gå op og ned ad stejle trapper i metroen, eller gå op og ned ad gangene på arbejdet, frem og tilbage til printerrummet. Jeg beslutter mig derfor for, at jeg vil løbe hver dag, men jeg har smidt mine ti år gamle pink løbesko ud. Det siges, at løbesko også har en udløbsdato. Man må ikke løbe i udtrådte sko, siger de. Jeg har kun ankelstøvler med hæl. Alle andre sko er enten højhælede sko eller flade sommersandaler. Jeg kommer i tanke om et gavekort til Intersport, som jeg fik af min mor i julegave. Der er udsalg på Intersports hjemmeside. Jeg ser begejstret, at jeg kan indløse gavekortet digitalt! Ordren behandles dog først efter Påske. Jeg må vente. Endnu engang.

Efter Påske modtager jeg en mail med leveringstidspunkt. Jeg står tidligt op, slår den bærbare computer op, drikker min sorte kaffe og arbejder hjemmefra i stuen. Klokkeren 13 har jeg et telefonmøde. Jeg snakker og rejser mig op fra stolen. Jeg ser tilfældigvis ud ad vinduet. En GLS varevogn er stoppet op foran postkassen. Mens jeg snakker, holder jeg øje med chaufføren. Jeg venter på, at han stiger ud, så jeg kan tage imod pakken. Han holder et halvt minut og kører videre. ”Måske var han kørt forkert?” tænker jeg og afslutter telefonmødet. Jeg holder øje med trafikken og afventer min pakke. Et par timer senere får jeg en sms. ”Du var ikke til at finde hjemme, pakken er leveret i pakkeshop.” Jeg bliver ramt på min retfærdighedsfølelse. Jeg ringer til GLS for at klage over chaufføren. Opkaldet besvares. Kundeservicemedarbejderen lyder som en yngre kvinde. Hun vil bestemt skrive en klage på chaufføren. Jeg spørger til min pakke. Jeg har bestilt hjemmelevering for at undgå at hente i pakkeshoppen i en propfyldt butik. Kvinden sukker. Hun kan omdirigere pakken. Chaufføren kan afhente den på ny og leverer igen. Men det vil tage nogle dage. ”Jeg har ventet hele Påske!” svarer jeg oprevet. Min stemme dirrer af vrede. Jeg kræver, at chaufføren henter min pakke og

leverer den til dørs! Han har begået en fejl, og det må der jo rettes op på, argumenterer jeg. Det kunne desværre ikke lade sig gøre, det var imod deres procedurer. Hun vil sørge for, at chaufføren blev trukket til side. Jeg lader hende ikke slippe så let. Hun lytter på en demonstrativ måde. Ja. Ja. Det forstod hun godt. Det er også irriterende. Det var nu ikke kun GLS, som havde problemer med leveringen. Post Nord fik jo også mange klager. Nej. Nej. Det er for dårligt. Det er ikke ok. Hun har hørt det før. Hun kan høre min vrede, men det var, hvad hun kunne gøre. Skrive en klage på chaufføren, som vil blive trukket til side. Min pakke må enten afhentes i pakkeshoppen eller omdirigeres og leveres om fire dage. Jeg kommer dog ingen vegne med mine argumenter. Hun er hverken til at hugge eller stikke i. Hun var godt polstret i GLS- procedure. I frustration smækker jeg demonstrativt på.

Jeg overvejer, hvorvidt jeg skal holde fast i, at mine sko skal omdirigeres af ren og skær princip, eller om jeg skal gå ned i den lokale købmand og hente pakken. Jeg vælger det sidstnævnte. Dagen efter klokken otte om morgenen, vover jeg pelsen og cykler ned til købmanden. Der er mennesketomt i butikken. Lidt radiolyd hænger fjernt i luften. En ældre herre med hinkestensbriller kikker sig lidt desorienteret omkring. Han har sin egen fletkurv med. Jeg forsøger ikke at røre ved noget og går hurtigt ned igennem butikken. Mine ankelstøvler hamrer demonstrativt ned i linoleumsgulvet. Det føles mærkeligt at have sko på. Jeg må gå igennem en masse plastikstrimler for at finde en medarbejder på lageret. Jeg trækker armen op for at skærme mit ansigt mod strimlerne. Medarbejderen ekspederer mig hurtigt. Hun holder afstand, sparsom øjenkontakt, og jeg skal ikke skrive under. Der var heldigvis ikke behov for unødvendig snak. På vej ud af butikken, passerer jeg en ældre dame. Vi passerer hinanden hurtigt. Jeg bemærker, at hun også har egen fletkurv i hånden. Hun vender ansigtet væk, idet hun går forbi mig og går en lille bue udenom. Jeg skynder mig ud af butikken og cykler hjem på ujævn asfalt. Løbeskoene på bagagebægeret hopper i skotøjsæsken.